

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΘΕΜΑ:

**« Μετάφραση αποσπάσματος από το κείμενο: Ο ρόλος της Τουρκίας στην
Συριακή Κρίση. Βασικοί παράγοντες διαμόρφωσης, παράμετροι και συνέπειες
της τουρκικής πολιτικής προς την Συρία από το 2011 μέχρι σήμερα (2016).
Θεοδοσόπουλος Βασίλειος Φεβρουάριος 2016».**

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΣ:

ΑΝΔΡΕΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑ (Ξ2013098)

ΕΠΙΒΛΕΠΟΝΤΕΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ:

ΛΙΒΑΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ

ΣΩΣΩΝΗ ΒΙΛΕΛΜΙΝΗ

ΚΕΡΚΥΡΑ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2020

« Μετάφραση αποσπάσματος από το κείμενο: Ο ρόλος της Τουρκίας στην Συριακή Κρίση. Βασικοί παράγοντες διαμόρφωσης, παράμετροι και συνέπειες της τουρκικής πολιτικής προς την Συρία από το 2011 μέχρι σήμερα (2016). Θεοδοσόπουλος Βασίλειος Φεβρουάριος 2016».

Πίνακας περιεχομένων:

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	4
ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΗΓΗ.....	5
ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ.....	13
ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ.....	21
ΓΛΩΣΣΑΡΙ.....	25
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	27
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	29

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η εργασία που ακολουθεί αποτελεί μετάφραση αποσπάσματος του κειμένου «Ο ρόλος της Τουρκίας στην Συριακή Κρίση. Βασικοί παράγοντες διαμόρφωσης, παράμετροι και συνέπειες της τουρκικής πολιτικής προς την Συρία από το 2011 μέχρι σήμερα.» Το κείμενο συντάχθηκε από τον Θεοδοσόπουλο Βασίλειο τον Φεβρουάριο του 2016 και βρίσκεται στην ιστοσελίδα του Ινστιτούτου Διεθνών Σχέσεων. Σκοπός είναι η ενημέρωση του κοινού σχετικά με την Συριακή Κρίση μέσω της καταγραφής των γεγονότων από το 2011 μέχρι και τον Φεβρουάριο του 2016. Αναφέρεται στις πολιτικές σχέσεις της Τουρκίας και της Συρίας πριν την Κρίση, οι οποίες οδήγησαν τις δύο χώρες σε διαμάχες που κατέληξαν σε πόλεμο και της τουρκικής προσέγγισης των τζιχαντιστών, και στη συνέχεια παρουσιάζεται και αναλύεται η πολιτική προς τη Συρία στη διάρκεια της Κρίσης. Στο κείμενο εξετάζεται η εξωτερική πολιτική του κυβερνόντος κόμματος της Τουρκίας με χώρες όπως η Αμερική και η Ρωσία, οι οποίες προσπαθούσαν να διατηρήσουν την ειρήνη ανάμεσα σε Συρία κα Τουρκία προκειμένου να αποφευχθεί η κλιμάκωση της κρίσης, παρά τις πιέσεις από μέρους του Ερντογάν.

Έπειτα από την παράθεση του πρωτότυπου κειμένου ακολουθεί η μετάφρασή του στην αγγλική γλώσσα. Ακολουθούν τα σχόλια όπου δίνεται ο ορισμός της μετάφρασης, γίνεται αναφορά στα κειμενικά είδη, προκειμένου να ενταχθεί και το συγκεκριμένο κείμενο σε ένα από αυτά, στην σχέση της ισοδυναμίας και της μετάφρασης αλλά και στην σχέση της γλώσσας με την μετάφραση. Όλα αυτά αποτελούν βήματα που ακολουθήθηκαν προκειμένου να επιτευχθεί το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα όσον αφορά την μετάφραση του κειμένου πηγή και για τον λόγο αυτό θεώρησα πως είναι απαραίτητο να αναφερθούν. Επίσης, κατά το τέλος του σχολιασμού παραθέτεται ένα γλωσσάρι με τους όρους – ακρωνύμια που συναντώνται στο κείμενο και αναφέρονται κυρίως στην πολιτική σκηνή της Τουρκίας με σκοπό την διευκόλυνση της ανάγνωσης του κειμένου.

Τέλος, παρατίθενται όλες οι βιβλιογραφικές αναφορές και οι ιστοσελίδες, οι οποίες βοήθησαν στην σύνταξη της συγκεκριμένης εργασίας.

Οι συρο-τουρκικές σχέσεις πριν την κρίση

Στη διάρκεια των δεκαετιών '80 και '90, η Δαμασκός υποστήριζε ενεργά το PKK και το κουρδικό αποσχιστικό κίνημα, ενώ αμφισβητούσε την τουρκική κυριαρχία της επαρχίας Hatay. Το 1998, μετά από έντονη καταναγκαστική διπλωματία και απειλή εισβολής εκ μέρους της Άγκυρας, ο τότε Σύρος πρόεδρος Hafez al-Assad έπαψε την υποστήριξή του στους Κούρδους και απέλασε τον ηγέτη του PKK Abdullah Öcalan, με αποτέλεσμα την εξομάλυνση και σταδιακή βελτίωση των συρο-τουρκικών σχέσεων.

Με την άνοδο του AKP στην εξουσία, η Άγκυρα επένδυσε έντονα σε καλές πολιτικές, στρατιωτικές, οικονομικές και πολιτισμικές σχέσεις με τη Συρία και τον Bashar al-Assad, που το 2000 είχε διαδεχτεί τον πατέρα του και με τον οποίο ο Erdoğan ένωθε πως είχε μια ιδιαίτερη σχέση. Στο εσωτερικό της Τουρκίας οι καλές σχέσεις με τη Δαμασκό εξασφάλιζαν τη συνεργασία της στην αντιμετώπιση του PKK, ενώ στα πλαίσια των διμερών σχέσεων ο Assad έβαλε το 2005 στο περιθώριο το ζήτημα του Hatay και το 2008 σύνηψε συμφωνία με την Τουρκία για τους υδάτινους πόρους.

Σημαντικό ρόλο στην συμφιλίωση των δύο χωρών έπαιξε η μετατροπή της Τουρκίας σε 'εμπορικό κράτος' με εξαγωγική οικονομία, η οποία αναπτύχθηκε ραγδαία μετά το 2001 και επιζητούσε αγορές, καθώς και η εμφάνιση ισχυρών επιχειρηματικών ομάδων που μαζί με τα εμπορικά επιμελητήρια της νότιας Ανατολίας πίεζαν για μια πολιτική εμπορίου και στενότερων σχέσεων με τις γειτονικές χώρες.

Πίεση σε Assad για μεταρρυθμίσεις (Άνοιξη 2011– Καλοκαίρι 2011)

Κατά τη διάρκεια των πρώτων μηνών μετά την Αραβική Εξέγερση, η Τουρκία προσπάθησε να πείσει τον Assad να μην αντιδράσει βίαια και να κάνει πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές μεταρρυθμίσεις ώστε να παραμείνει στην εξουσία, καθώς διακυβευόνταν τόσο η επένδυση που είχε κάνει η τουρκική ηγεσία τα προηγούμενα χρόνια στο συριακό καθεστώς όσο και οι σχέσεις της με τους υποστηρικτές του (Ρωσία, Ιράν, κλπ), οι οποίες επηρέαζαν άλλα στρατηγικά της συμφέροντα. Ο Davutoğlu και άλλοι υψηλόβαθμοι αξιωματούχοι έκαναν επανειλημμένα ταξίδια στη Δαμασκό μεταξύ Μαρτίου και Αυγούστου 2011, ενώ ο Erdoğan διαβεβαίωνε τους διεθνείς συμμάχους του πως ο Assad θα συνεργαζόταν. Κάτι τέτοιο όμως δε συνέβη και οι τουρκικές διαβεβαιώσεις, προϊόν της υπερβολικής αυτοπεποίθησης Erdoğan και Davutoğlu σχετικά με την επιρροή τους πάνω στον Assad και τις γνώσεις τους για τη Συρία, διαψεύστηκαν, ενώ η τουρκική υποστήριξη στο καθεστώς εξόργισε τους Σύρους διαδηλωτές και την αραβική κοινή γνώμη, που ήταν υπέρ της αλλαγής.

Υποστήριξη μετριοπαθούς πολιτικής αντιπολίτευσης (Καλοκαίρι 2011 – Άνοιξη 2012)

Βλέποντας την αδιαλλαξία του Assad, η τουρκική κυβέρνηση προχώρησε από τις αρχές καλοκαιριού σε μια απότομη μεταστροφή της αρχικής της πολιτικής, εγκαταλείποντας τον έως τότε σύμμαχό της και υποστηρίζοντας τη μετριοπαθή πολιτική αντιπολίτευση της Συρίας. Στις αρχές Ιουνίου ο Erdoğan άρχισε να επικρίνει δημόσια την απροθυμία του Assad για συνεργασία. Τον ίδιο μήνα η Άγκυρα επέτρεψε να διεξαχθεί στην Αττάλεια η πρώτη μεγάλη διάσκεψη της συριακής αντιπολίτευσης, στις 29 Ιουλίου επέτρεψε το σχηματισμό στην επαρχία Hatay της εμβρυακής ένοπλης αντιπολίτευσης, του Ελεύθερου Συριακού Στρατού (FSA), και στις 23 Αυγούστου έλαβε χώρα στην Κωνσταντινούπολη η πρώτη προσπάθεια συντονισμού της εξόριστης αντιπολίτευσης σε ένα ενιαίο σώμα, το Συριακό Εθνικό Συμβούλιο (SNC). Στις 16 Σεπτεμβρίου ο Erdoğan κάλεσε κατηγορηματικά τον Assad να παρατηθεί, ενώ στις 21 Σεπτεμβρίου 2011 η Άγκυρα διέκοψε και επίσημα πλέον τις διπλωματικές σχέσεις της με τη Δαμασκό.

Υποστήριξη μετριοπαθούς ένοπλης αντιπολίτευσης και προσπάθεια αποτροπής Assad (Άνοιξη 2012 – Φθινόπωρο 2013)

Από την άνοιξη του 2012, η αποτυχία των διπλωματικών πρωτοβουλιών επίλυσης της κρίσης και η κλιμάκωση της βίας στη Συρία οδήγησαν την Άγκυρα στο να αλλάξει τακτική και να υποστηρίξει πλέον ενεργά την ένοπλη αντιπολίτευση και τη βίαιη ανατροπή του συριακού καθεστώτος, παρότι δημοσίως συνέχισε να υποστηρίζει το SNC και μια πολιτική λύση.

Παράλληλα, μεταξύ άνοιξης και φθινοπώρου του 2012 υπήρξε έντονη κλιμάκωση της διασυνοριακής βίας μεταξύ Τουρκίας και Συρίας. Τον Απρίλιο οι συριακές ΕΔ έριξαν πυρά εντός τουρκικού εδάφους στη διάρκεια καταδίωξης προσφύγων, σκοτώνοντας δύο πολίτες και τραυματίζοντας 18, τον Ιούνιο η Συρία κατέρριψε ένα τουρκικό μαχητικό που μπήκε στον εναέριο χώρο της, όπως ισχυρίστηκε, σκοτώνοντας τους δύο πιλότους, ενώ τον Οκτώβριο η Τουρκία απάντησε σε συριακά βλήματα που έπεσαν στο Akçakale βομβαρδίζοντας θέσεις του συριακού στρατού, με στόχο να απωθήσει τις δυνάμεις του Assad μακριά από τα σύνορα. Επιδιώκοντας τη διακοπή της βίαιης καταστολής των εξεγερθέντων και την παράδοση της εξουσίας από τον Assad, η Τουρκία απείλησε επανειλημμένως τη Δαμασκό με στρατιωτική επέμβαση, ενώ η τουρκική εθνοσυνέλευση –φοβούμενη χρήση χημικών όπλων πλησίον ή και εντός του τουρκικού εδάφους από τη Συρία– εξουσιοδότησε τον Erdoğan να αναπτύξει τις τουρκικές ΕΔ στο εξωτερικό. Παρά τις τουρκικές απειλές και εκφοβιστικές ενέργειες όμως, η Δαμασκό δεν πτοήθηκε.

Το επόμενο διάστημα, η πολιτική της Τουρκίας για τη Συρία προσαρμόστηκε στα στενά περιθώρια που επέβαλε η αδυναμία της να πετύχει τους στόχους της δρώντας αυτόνομα, ενώ η κατάσταση στο έδαφος χειροτέρευε συνεχώς.

Έχοντας αποφασίσει να μη διακινδυνεύσει μια μονομερή επέμβαση, η Άγκυρα προσπάθησε να μετακυλήσει το βάρος της αντιμετώπισης αυτών των προβλημάτων και της ανατροπής του καθεστώτος Assad στη διεθνή κοινότητα, με την τουρκική ηγεσία επανειλημμένως να δηλώνει πως θα προτιμούσε να δράσει στα πλαίσια μιας διεθνώς εγκεκριμένης αποστολής του NATO και να ζητά μια NFZ νοτίως των

τουρκο-συριακών συνόρων, η οποία θα λειτουργούσε ως καταφύγιο για τους Σύρους πρόσφυγες και ως προστατευμένη βάση για τους αντικαθεστωτικούς μαχητές.

Όμως, για διάφορους λόγους το NATO ήταν απρόθυμο να επέμβει. Στα τέλη του 2012 η Άγκυρα επεδίωξε ανεπιτυχώς να βρει μια περιφερειακή λύση μέσω ενός συμβιβασμού υποστηρικτών και αντιπάλων του συριακού καθεστώτος, και όταν η προσπάθειά της απέτυχε, εξακολούθησε τις πιέσεις της για ενεργότερη υποστήριξη των συμμάχων της, οι οποίες εντάθηκαν το Μάιο του 2013, οπότε ο Erdoğan ανακοίνωσε πως η Δαμασκός είχε παραβιάσει την ‘κόκκινη γραμμή’ του Obama κάνοντας χρήση χημικών και ζήτησε από τις ΗΠΑ να επέμβουν στρατιωτικά. Οι ΗΠΑ αρνήθηκαν και πίεσαν την Άγκυρα να υποστηρίξει τις αμερικανο-ρωσικές προσπάθειες για ειρηνευτικές συνομιλίες, αλλά η αποτυχία των συνομιλιών και ιδιαίτερα η πολύνεκρη επίθεση με αέριο Σαρίν κοντά στη Δαμασκό στις 21 Αυγούστου του 2013 είχαν ως αποτέλεσμα την επανάληψη των τουρκικών εκκλήσεων για αμερικανική επέμβαση στη Συρία. Η διπλωματική παρέμβαση της Ρωσίας, με την υποστήριξη και των άλλων διεθνών δυνάμεων, κατέληξε τελικά σε συμφωνία για την παράδοση του χημικού οπλοστασίου του Assad, αλλά ενώ η Άγκυρα επισήμως καλωσόρισε τη ρωσική πρωτοβουλία, εξακολούθησε να επιμένει πως το Συριακό καθεστώς έπρεπε να πληρώσει για την επίθεση καλώντας ανοιχτά τις ΗΠΑ σε στρατιωτική δράση με στόχο την καθεστωτική αλλαγή, τη στιγμή που η Ουάσινγκτον στόχευε μόνο στην αποτροπή μελλοντικής χρήσης και εξαναγκασμού του Assad σε διαπραγματεύσεις μέσω μιας σύντομης αεροπορικής εκστρατείας.

Παράλληλα με τις προσπάθειες μετάθεσης της επίλυσης της Συριακής Κρίσης στη διεθνή κοινότητα, η Άγκυρα ξεκίνησε και την προσπάθεια να αντιμετωπίσει την κυριότερη απειλή ασφαλείας που είχε προκύψει από αυτή: το Κουρδικό ζήτημα. Ως αντάλλαγμα για τη μη-συμμετοχή των Κούρδων στην εξέγερση, το καθεστώς Assad τους είχε κάνει διάφορες παραχωρήσεις, αναστέλλοντας την εξορία του ηγέτη του PYD (συριακού παρακλαδιού του PKK), την ελεύθερη λειτουργία της οργάνωσης, τη στρατολόγηση μαχητών και την ανάληψη της διοίκησης των κουρδικών περιοχών της Συρίας.. Η de facto αυτονομία των Σύρων Κούρδων αποτέλεσε στρατηγικό εφιάλτη για την Τουρκία, καθώς η ενδυνάμωσή τους –ιδιαίτερα του PYD– ενίσχυε τα αιτήματα αυτονομίας της δικής της κουρδικής μειονότητας και προσέδιδε αυξημένο ‘στρατηγικό βάθος’ στο PKK, επιτρέποντας την εκτέλεση διασυνοριακών επιθέσεων και οδηγώντας σε κλιμάκωση της ένοπλης δράσης του επί τουρκικού εδάφους, παράλληλα με τον συριακό εμφύλιο.

Αφού απέτυχε να πείσει το PYD να συνεργαστεί με την αντικαθεστωτική αντιπολίτευση, η Άγκυρα επεδίωξε να το αποδυναμώσει ακολουθώντας μια διττή στρατηγική. Αφενός, εκμεταλλευόμενη τις ενδο-κουρδικές διαμάχες, συνεργάστηκε με τη φιλοτουρκική κυβέρνηση του PDK στο Ιρακινό Κουρδιστάν (KRG), η οποία υποστήριζε το Κουρδικό Εθνικό Συμβούλιο (KNC) –τον κύριο αντίπαλο του PYD στο εσωτερικό του Συριακού Κουρδιστάν (Rojava)– και έκλεισε τα κοινά τους σύνορα για να εμποδίσει τη μετακίνηση πολιτών και μαχητών από και προς τη Rojava. Αφετέρου, ξεκίνησε συνομιλίες με τον Abdullah Öcalan προσπαθώντας να τερματίσει την τριακονταετή σύγκρουση με το PKK στο εσωτερικό της χώρας και να αποφύγει περαιτέρω κλιμάκωση των συγκρούσεων, η οποία θα την έσπρωχνε σε μια πολιτικά επιζήμια, ασύμμετρη διμετωπική σύγκρουση.

Οι συνομιλίες κατέληξαν την άνοιξη του 2013 σε συμφωνία για εκεχειρία και αποχώρηση του PKK από την Τουρκία, ενώ τον Ιούλιο του 2013 υψηλόβαθμοι Τούρκοι αξιωματούχοι συναντήθηκαν με τον ηγέτη του PYD Saleh Muslim σε μια προσπάθεια να έρθουν σε συνεννόηση και να πείσουν τους Κούρδους, που κέρδιζαν έδαφος, να συνεργαστούν με τη συριακή αντιπολίτευση. Οι διαπραγματεύσεις με το PKK και το PYD δεν κατέληξαν κάπου όμως, ενώ η τουρκική κυβέρνηση ήταν απασχολημένη με άλλα προβλήματα στο εσωτερικό μετά τα μέσα του έτους, με αποτέλεσμα να μη σημειωθεί ουσιαστική πρόοδος αναφορικά με το Κουρδικό.

Την περίοδο αυτή η Τουρκία συνέχισε επίσης την ενίσχυση του FSA και τη διευκόλυνση εισόδου στη Συρία αντικαθεστωτικών μαχητών, που είχαν αποκτήσει ακόμη μεγαλύτερη σημασία για εκείνη ως πιθανό αντίβαρο του PYD. Η Άγκυρα παρείχε στους αντάρτες εκπαίδευση και εξοπλισμό, ενώ επέτρεψε την υποστήριξη, τη χρηματοδότηση και τον εξοπλισμό τους στο έδαφός της από τρίτες χώρες, αλλά και τη χρήση αρκετών προσφυγικών στρατοπέδων και τουρκικών συνοριακών πόλεων από Σύρους μαχητές για ανάπαυση, ανάρρωση και αγορά προμηθειών. Καθώς όμως οι 'μετριοπαθείς' ομάδες της αντιπολίτευσης σταδιακά έχαναν ισχύ και έδαφος, η Άγκυρα ενέτεινε τη συνεργασία της με εξτρεμιστικές (ακραίες ισλαμιστικές/τζιχαντιστικές) οργανώσεις επειδή φαίνονταν ισχυρότερες και ικανότερες να αντιμετωπίσουν τον Assad και τους Κούρδους. Η τουρκική κυβέρνηση αντιμετώπιζε τους ξένους μαχητές και τους τζιχαντιστές ως δυνητική απειλή, αλλά δευτερεύουσα σε σχέση με τον Assad, και θεωρούσε πως αφού ανατρεπόταν το καθεστώς, το οποίο θεωρούσε ως πρωταρχικό υπαίτιο της ριζοσπαστικοποίησης των ανταρτών, οι εξτρεμιστές θα έχαναν τη νομιμοποίησή τους και θα εκδιώκονταν από τη μετριοπαθή αντιπολίτευση. Έτσι, η Τουρκία διευκόλυνε την πρόσβαση εξτρεμιστών μαχητών στη Συρία, τους παρείχε ιατρική περίθαλψη, όπλα και πολεμοφόδια και τους υποστήριξε στο πεδίο της μάχης. Ως συνέπεια, οι κυριότερες τζιχαντιστικές οργανώσεις (ISIL, HASI και JN) ισχυροποιήθηκαν σημαντικά και κατέλαβαν μεγάλες εκτάσεις και συνοριακές πόλεις στη βόρεια Συρία.

Μερική απομάκρυνση από εξτρεμιστές, ενίσχυση μετριοπαθών και υποστήριξη αλληλοεξόντωσης Κούρδων-ISIL (Φθινόπωρο 2013 – Χειμώνας 2015)

Οι εξελίξεις στο έδαφος προκάλεσαν μια ακόμη αλλαγή κατεύθυνσης της τουρκικής πολιτικής στις αρχές φθινοπώρου του 2013, καθώς το ISIL προέλαυνε και σημείωνε σημαντικές επιτυχίες, όπως η κατάληψη της Azaz στα σύνορα με την Τουρκία. Η ισχυρή παρουσία τζιχαντιστών στα σύνορα του NATO και η πιθανότητα διασυνοριακών επιθέσεων θορύβησαν την Ουάσινγκτον και άλλες κυβερνήσεις, που αύξησαν την πίεση στην Άγκυρα να σταματήσει την υποστήριξή τους, ενώ και οι ίδιοι οι Τούρκοι είχαν αρχίσει πλέον να ανησυχούν για την ισχύ των εξτρεμιστών. Οι έξωθεν πιέσεις και οι τουρκικές ανησυχίες, σε συνδυασμό με την ενεργότερη εμπλοκή των ΗΠΑ στον εξοπλισμό και την εκπαίδευση μετριοπαθών ανταρτών, είχαν ως συνέπεια την «τροποποίηση» της προηγούμενης τουρκικής πολιτικής, με στόχο την ενίσχυση των μετριοπαθών και την παράλληλη απομόνωση ορισμένων εξτρεμιστών – κυρίως του ISIL. Έτσι, στη διάρκεια των επόμενων μηνών η Άγκυρα άμβλυσε τη ρητορική κατά του Assad, κατήγγειλε τις συνδεόμενες με την al-Qaeda

ομάδες που δραστηριοποιούνταν στη Συρία προσπαθώντας παράλληλα να πείσει ορισμένες να ενταχθούν στη μετριοπαθή αντιπολίτευση, ενίσχυσε τους ελέγχους στα σύνορα με τη Συρία, βομβάρδισε θέσεις του ISIL, ενώ διέκοψε και την άμεση στρατιωτική υποστήριξη των ομάδων που μάχονταν κατά του PYD. Ως αποτέλεσμα, ο FSA κατάφερε σταδιακά να επανακτήσει ορισμένα εδάφη από το ISIL, ενώ τους τελευταίους μήνες του 2013 και οι Κούρδοι κατήγαγαν μια σειρά από σημαντικές νίκες που οδήγησαν το Νοέμβριο στην ανακοίνωση της δημιουργίας μιας αυτόνομης, μεταβατικής κυβέρνησης στις περιοχές υπό τον έλεγχό τους.

Εντούτοις, οι σχέσεις της Τουρκίας με τους ακραίους ισλαμιστές αντάρτες δεν διακόπηκαν εντελώς, παρά μόνο μετριάστηκαν σε επίπεδα που θεωρήθηκε πως θα ήταν αποδεκτά για τους συμμάχους της, αλλά αρκετά για να προωθήσουν την τουρκική ατζέντα καθεστωτικής αλλαγής και αντιμετώπισης των Κούρδων στη Συρία.

Παράλληλα η Τουρκία, που είχε εντωμεταξύ κλείσει τα σύνορά της με τη Rojava, φρόντιζε να συντηρεί τις συνεχιζόμενες συγκρούσεις μεταξύ του PYD και του ISIL προσφέροντας βοήθεια στους τζιχαντιστές και ταυτόχρονα κάνοντας ανοίγματα προς τους Κούρδους, με στόχο να διατηρήσει το στάτους κβο: δηλαδή το PYD να είναι αρκετά ισχυρό ώστε να αποκρούει τις επιθέσεις του ISIL, αλλά όχι ικανό να το νικήσει και να το απομακρύνει, και έτσι οι δύο εχθροί της Τουρκίας να παραμένουν κλειδωμένοι σε μια μάχη που αποδυνάμωνε αμφότερους χωρίς όμως να αλλάζει τη μεταξύ τους ισορροπία ισχύος, ωφελώντας έτσι την Άγκυρα.

Η κατάληψη της Μοσούλης από το ISIL στις αρχές Ιουνίου του 2014 ενέτεινε τις τουρκικές ανησυχίες αναφορικά με την ισχυροποίηση των τζιχαντιστών, καθώς απειλείτο πλέον η KRG, όπου η Τουρκία είχε μεγάλα οικονομικά συμφέροντα, και η εξουσία του Barzani, που αποτελούσε πολύτιμο σύμμαχο στην τουρκική προσπάθεια περιθωριοποίησης του PKK, αλλά δε στάθηκε αρκετή για να αλλάξει την τουρκική πολιτική. Μη έχοντας λόγο να εμπλακεί η ίδια στις συγκρούσεις –αφού οι ΗΠΑ ανέλαβαν την προστασία της KRG– και αφού απέτυχε να τεθεί ως προτεραιότητα η ανατροπή του Assad, η Άγκυρα αρνήθηκε επίσης να συμμετέχει στις στρατιωτικές επιχειρήσεις του νεότευκτου αμερικανικού συνασπισμού κατά του ISIL. Παράλληλα όμως η Άγκυρα έκανε τα στραβά μάτια στη μετακίνηση Κούρδων μαχητών από την Τουρκία στη Συρία και το Ιράκ, με στόχο την ενίσχυση της KRG και την ταυτόχρονη αποδυνάμωση του PKK στο εσωτερικό της, αλλά και την προσωρινή ενδυνάμωση του PYD ώστε να μπορεί να αντισταθεί καλύτερα στο ισχυροποιημένο ISIL, που απειλούσε πλέον το Kobanî.

Η πολύμηνη πολιορκία αυτής της πόλης αποτέλεσε μία ακόμη περίπτωση παράλληλης υποστήριξης της Άγκυρας σε Κούρδους και ISIL με στόχο την αποδυνάμωση αμφότερων και εκμετάλλευσης της δυναμικής των συγκρούσεων στη Συρία για τον εξαναγκασμό του PYD σε υποχωρήσεις. Παρότι άνοιξε τα υπόλοιπα σύνορά της με τη Συρία, η Τουρκία κράτησε κλειστό το κομμάτι κατά μήκος της Rojava εμποδίζοντας την παροχή βοήθειας στους πολιορκημένους και ταυτόχρονα διευκόλυνε με διάφορους τρόπους τους τζιχαντιστές, ενώ έμεινε αμέτοχη στις συγκρούσεις παρά την παρουσία στρατιωτικών δυνάμεών της μερικές εκατοντάδες μέτρα από τα σημεία των μαχών. Η Άγκυρα δεν ήταν αρνητική στο ενδεχόμενο κατάληψης της πόλης από το ISIL, καθώς αυτό θα αποδυνάμωνε το PKK, και η απραξία της είχε στόχο να ασκήσει πίεση στο PYD ενισχύοντας τη διαπραγματευτική

της θέση απέναντί του, παρά τον κίνδυνο που συνιστούσε αυτό για τις ειρηνευτικές συνομιλίες με το PKK. Έτσι, όταν ο ηγέτης του PYD επισκέφτηκε την τουρκική πρωτεύουσα στη διάρκεια της πολιορκίας για να ζητήσει βοήθεια, οι Τούρκοι επανέλαβαν τις απαιτήσεις που είχαν προβάλει το προηγούμενο καλοκαίρι: να διακόψει τις σχέσεις του με το καθεστώς Assad, να σταματήσει τα σχέδιά του για αυτονομία, να απομακρυνθεί από το PKK, και να ενσωματώσει τις δυνάμεις του με εκείνες του FSA. Τα αιτήματα αυτά αντικατόπτριζαν ξεκάθαρα την οπτική της Άγκυρας, πως η άνοδος του ISIL ήταν επακόλουθο της παραμονής του Assad και πως προτεραιότητα έχει η καθεστωτική αλλαγή, καθώς και τον κυρίαρχο στόχο της, που ήταν η ενίσχυση των μετριοπαθών ανταρτών και η ενοποίηση της αντιπολίτευσης, ώστε να εμποδιστεί η παρουσία αυτόνομων κουρδικών θυλάκων και να διασφαλιστεί η εδαφική ενότητα της Συρίας στη μετά-Assad εποχή.

Η τουρκική τακτική οπισθοκρότησε όμως, καθώς η σθεναρή αντίσταση των Κούρδων στη διάρκεια της πολιορκίας εξύψωσε την εικόνα τους διεθνώς και ανέδειξε το PYD σε σύμμαχο των ΗΠΑ στη μάχη κατά του ISIL, η κοινή απειλή του ISIL οδήγησε KRG και PYD/PKK να ξεπεράσουν τις διαφορές τους και να συνεργαστούν, ενώ η αρωγή των τζιχαντιστών από την Άγκυρα εξόργισε τους συμμάχους της, που αύξησαν τις πιέσεις τους προς εκείνη.

Επαναπροσέγγιση εξτρεμιστών, προσπάθεια αποτροπής Κούρδων και συνεργασία με ΗΠΑ για αντιμετώπιση ISIL(Χειμώνας 2015 – σήμερα)

Η κουρδική νίκη (με αμερικανική υποστήριξη) στο Kobanî θορύβησε την Τουρκία, που έβλεπε τους συμμάχους της να προσεγγίζουν το στρατηγικό της αντίπαλο, να επικρίνουν την ίδια όλο και εντονότερα για τις σχέσεις της με τους τζιχαντιστές και να την πιέζουν για συμμετοχή στο συνασπισμό κατά του ISIL. Έτσι, από τις αρχές του 2015 η Άγκυρα προσάρμοσε σε ορισμένο βαθμό την πολιτική της στις απαιτήσεις τους, όμως δεν έπεισε τους Δυτικούς πως οι δεσμοί Άγκυρας-ISIL είχαν πραγματικά διακοπεί. Επιπλέον, επιδιώκοντας να βελτιώσει τις σχέσεις της με τις ΗΠΑ και να αυξήσει την επιρροή της στην αμερικανική πολιτική, η Άγκυρα συμφώνησε το Φεβρουάριο του 2015 στην εκπαίδευση και τον εξοπλισμό 2.000 μαχητών του FSA σε τουρκικό έδαφος στα πλαίσια του αμερικανικού προγράμματος εκπαίδευσης Σύρων μετριοπαθών για τη μάχη κατά του ISIL. Παρά την αρχική συμφωνία όμως, το πρόγραμμα αντιμετώπισε εξ αρχής πολλά προβλήματα και καθυστερήσεις, καθώς ΗΠΑ και Τουρκία παρέμειναν διχασμένοι αναφορικά με τον πρωταρχικό στρατηγικό στόχο, με τους Αμερικάνους να επικεντρώνονται στο ISIL και τους Τούρκους στον Assad. Καθώς οι ΗΠΑ αρνούνταν να ικανοποιήσουν τα τουρκικά αιτήματα, η Άγκυρα δεν επέτρεπε τη χρήση της βάσης του Incirlik για αεροπορικά χτυπήματα κατά του ISIL και ο ρόλος της παρέμεινε περιορισμένος στον εξοπλισμό και την εκπαίδευση μαχητών, την ανταλλαγή πληροφοριών και την φύλαξη των συνόρων της.

Όσο αφορά το ISIL, οι τουρκικές ανησυχίες αναφορικά με την παρουσία του είχαν ενταθεί παρά τους συνεχιζόμενους δεσμούς μεταξύ τους. Μέχρι τότε το ISIL είχε αποφύγει να προβεί σε ανοιχτά εχθρικές ενέργειες κατά της Τουρκίας, μη θέλοντας να ανοίξει ένα επιπλέον μέτωπο με έναν ισχυρό αντίπαλο ο οποίος έλεγχε και τη διασυννοριακή ροή μαχητών και προμηθειών, αλλά η ήττα του στο Kobanî και η προέλαση των Κούρδων προς την Tell Abyad και την Jarablus είχαν αλλάξει τις

ισορροπίες στο έδαφος και θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε σπασμωδικές, εκδικητικές ενέργειες ακόμη και εναντίον των Τούρκων. Επιπλέον, η απόφαση της Άγκυρας να περιορίσει τη διέλευση μαχητών και το λαθρεμπόριο μέσω των συνόρων της και να συμμετέχει στην εκπαίδευση μαχητών με δεδηλωμένο στόχο την καταπολέμηση της οργάνωσης την έφερνε ουσιαστικά σε άμεση αντιπαράθεση μαζί του.

Παρά τη συνεργασία με τις ΗΠΑ για τη στήριξη μετριοπαθών ανταρτών, η Τουρκία κλιμάκωσε ξανά το διάστημα αυτό την υποστήριξή της προς τις ακραίες ισλαμιστικές οργανώσεις.

Εν τω μεταξύ στη Συρία, οι Κούρδοι προέλαυναν εναντίον του ISIL με την αυξανόμενη υποστήριξη της Ουάσινγκτον, που τους θεωρούσε πλέον την πιο αξιόπιστη συμμαχική δύναμη στη μάχη κατά των τζιχαντιστών. Η κατάληψη της συνοριακής πόλης Tell Abyad από το PYD τον Ιούνιο του 2015 είχε ως αποτέλεσμα την εδαφική συνένωση των κουρδικών αυτόνομων καντονιών Jazira και Kobanî και τον κουρδικό έλεγχο σχεδόν ολόκληρης της τουρκο-συριακής μεθορίου. Η επακόλουθη ενίσχυση του PYD και της βιωσιμότητας της Rojava ως αυτόνομης οντότητας ήταν κάτι που συνιστούσε κύρια απειλή ασφαλείας για τη Άγκυρα, που φοβόταν πως το PKK θα ωφελείτο από τη δημιουργία ενός de facto Κουρδικού κρατιδίου στη Συρία. Επιπρόσθετα, οι Κούρδοι απειλούσαν πλέον να προελάσουν δυτικά του Ευφράτη και να καταλάβουν την περιοχή μεταξύ των κουρδικών καντονιών Kobanî και Afrin, που βρισκόταν ως επί το πλείστον υπό τον έλεγχο του ISIL. Η κατάληψη του λεγόμενου «διαδρόμου Azaz-Jarablus» από το PYD θα είχε ως συνέπεια τη συνένωση όλων των κουρδικών καντονιών και τη δημιουργία μιας εδαφικά συμπαγούς και εχθρικής προς την Τουρκία οντότητας καθ' όλο σχεδόν το μήκος των νότιων συνόρων της, η οποία βραχυπρόθεσμα θα απέκοπτε τις γραμμές επικοινωνίας και εφοδιασμού των υποστηριζόμενων από την Τουρκία ανταρτών στη βόρεια Συρία, ενώ μακροπρόθεσμα θα αποτελούσε τον πυρήνα ενός μελλοντικού κουρδικού κράτους ή ομόσπονδου κρατιδίου, συνιστώντας βάση για το PKK, περιορίζοντας την τουρκική πρόσβαση στη Συρία, και καθιστώντας εφικτή τη μεταφορά πετρελαίου από το Ιρακινό Κουρδιστάν στη Μεσόγειο χωρίς την τουρκική διαμεσολάβηση.

Επιδίδοντας να αποφύγει την κουρδική κατάληψη του διαδρόμου Azaz-Jarablus, η τουρκική ηγεσία ξεκίνησε προσπάθειες αποτροπής του PYD. Διακήρυξε πως δε θα επέτρεπε ποτέ τη δημιουργία ενός νέου κράτους στα νότια σύνορά της και πως η προέλαση του PYD δυτικά του Ευφράτη συνιστούσε για εκείνη «κόκκινη γραμμή», ενώ άφησε να εννοηθεί πως σχεδίαζε μονομερή στρατιωτική επέμβαση και εφαρμογή μιας NFZ/«ζώνης ασφαλείας» στη συγκεκριμένη περιοχή, ένα σχέδιο που όμως έβρισκε αντίθετη τη στρατιωτική ηγεσία, την κοινή γνώμη και τους συμμάχους της. Αδυνατώντας να εφαρμόσει μονομερώς την προτιμώμενη πολιτική της, η Τουρκία στράφηκε στις ΗΠΑ, χρησιμοποιώντας τη βάση του Incirlik ως διαπραγματευτικό χαρτί. Η τουρκική τακτική ήταν μερικώς επιτυχής και στα τέλη Ιουλίου 2015, ως αντάλλαγμα για την άδεια χρήσης της βάσης για αεροπορικά χτυπήματα κατά του ISIL, η Ουάσινγκτον διέκοψε την παροχή αεροπορικής υποστήριξης στις προελαύνουσες δυνάμεις του PYD και πίεσε τους Κούρδους να μην παραβιάσουν την κόκκινη γραμμή της Τουρκίας. Επιπλέον, αν και αρνήθηκαν να εφαρμόσουν επίσημα τη NFZ που ζητούσε η Άγκυρα, οι ΗΠΑ συμφώνησαν για τη δημιουργία μιας «ζώνης ασφαλείας» στην ίδια περιοχή, απ' όπου θα εκδιωκόταν το ISIL και την οποία θα καταλάμβαναν και θα έλεγχαν υποστηριζόμενοι από την Τουρκία αντάρτες με αμερικανική βοήθεια. Παράλληλα, η Τουρκία ανακοίνωσε πως θα ξεκινούσε και η

ίδια επιχειρήσεις κατά του ISIL, μια απόφασή που, αν και επισήμως αιτιολογήθηκε ως αντίδραση στις επιθέσεις του ISIL στο Συριζ και κατά Τούρκων στρατιωτών, εξυπηρετούσε κυρίως εγχώριες πολιτικές σκοπιμότητες – στην πραγματικότητα η συντριπτική πλειοψηφία των τουρκικών επιθέσεων είχε ως στόχο δυνάμεις και βάσεις του PKK και του PYD στο βόρειο Ιράκ και στη βόρεια Συρία. Με την ανοχή των ΗΠΑ, η Τουρκία δεν δίστασε αργότερα να βομβαρδίσει ξανά τους Κούρδους όταν δυνάμεις του PYD προσπάθησαν να περάσουν τον Ευφράτη.

Οι τουρκοί (και αμερικανικοί) σχεδιασμοί ανετράπησαν όμως λίγες εβδομάδες αργότερα, όταν το Σεπτέμβριο η Ρωσία αποφάσισε να εμπλακεί άμεσα υπέρ του καθεστώτος Assad, το οποίο έχανε σταθερά έδαφος από τους υποστηριζόμενους από την Άγκυρα αντάρτες. Η επέμβαση της Μόσχας ήταν άκρως επιβλαβής για τα τουρκικά συμφέροντα: καταρχάς οι ρωσικές επιθέσεις στρέφονταν πρωτίστως κατά των ομάδων που υποστήριζε η Άγκυρα αποδυναμώνοντας τις και επιτρέποντας στις καθεστωτικές δυνάμεις να ανακαταλάβουν εδάφη, δεύτερον η παρουσία ρωσικών αεροσκαφών και συστημάτων αεράμυνας στη βορειοδυτική Συρία καθιστούσε απαγορευτική την εφαρμογή μιας επίσημης ή ανεπίσημης NFZ, επιπλέον οι Ρώσοι συνεργάζονταν με το PYD και προμήθευαν τους Κούρδους με εξοπλισμό, και τέλος τα ρωσικά αεροσκάφη προέβαιναν συνεχώς σε κινήσεις εκφοβισμού της Τουρκίας, όπως παραβιάσεις του εναερίου χώρου της και παρενόχληση των αεροσκαφών της.

Το NATO, επιθυμώντας να αποφύγει μια απευθείας αντιπαράθεση με τη Ρωσία, περιορίστηκε σε χλιαρές δηλώσεις υπέρ του σεβασμού των τουρκικών συνόρων καλώντας παράλληλα για αμοιβαία αποκλιμάκωση της έντασης. Αποκλεισμένη σχεδόν από τη συριακή σκακιέρα λόγω της παρουσίας μιας υπέρτερης εχθρικής δύναμης, η Άγκυρα δε μπορούσε παρά να μείνει στο περιθώριο χωρίς δυνατότητα ουσιαστικής αντίδρασης όσο οι καθεστωτικές δυνάμεις, με τη συνεχιζόμενη ρωσική υποστήριξη, προέλαυναν και σημείωναν σημαντικές νίκες σε βάρος των αποδυναμωμένων συμμάχων της, αποκόπτοντας σταδιακά την πρόσβασή της σε αυτούς, στέλνοντας νέα κύματα προσφύγων προς τα σύνορά της και φέρνοντας τον Assad κοντύτερα στην τελική επικράτηση. Παράλληλα, η αποδυνάμωση των υπόλοιπων αντικαθεστωτικών έκανε τους Κούρδους να φαντάζουν στα μάτια των ΗΠΑ ως η μόνη επιλογή για την αντιμετώπιση του ISIL στο έδαφος, με αποτέλεσμα η μεταξύ τους συνεργασία να ενισχυθεί και να επεκταθεί ακόμη και στην υποστήριξη της επέκτασης του PYD δυτικά του Ευφράτη.

Βλέποντας την «κόκκινη γραμμή» της να παραβιάζεται και ανησυχώντας έντονα για την υποστηριζόμενη από τις ΗΠΑ ενίσχυση και επέκταση των Κούρδων η Άγκυρα υιοθέτησε από τις αρχές του 2016 μια άκρως επιθετική στάση απέναντι στους Κούρδους, η οποία απειλούσε να εκτροχιάσει και τις ειρηνευτικές συνομιλίες που οργανώνονταν την περίοδο αυτή. Η τουρκική κυβέρνηση απείλησε να μποϊκοτάρει τις ειρηνευτικές συνομιλίες αν συμμετείχαν εκπρόσωποι των Κούρδων, παρότι οι σύμμαχοί της στο έδαφος επιζητούσαν διακοπή των εχθροπραξιών. Επίσης βομβάρδισε θέσεις του PYD και απείλησε με στρατιωτική επέμβαση εναντίον του, η οποία θα ήταν εξαιρετικά επικίνδυνη για μια πλειάδα λόγων, ενώ τέλος κάλεσε ανοιχτά τις ΗΠΑ να επιλέξουν ανάμεσα στην ίδια και το PYD, σε μια προσπάθεια εκβιασμού της Ουάσινγκτον ώστε να αλλάξει πολιτική προς τους Κούρδους. Παρά τις έντονες προσπάθειές της όμως, με την εξαίρεση του αποκλεισμού του PYD από τον 3^ο γύρο συνομιλιών στη Γενεύη, η τακτική της Άγκυρας απέφερε πενιχρά κέρδη, και τόσο η κατάσταση στο έδαφος όσο και οι πολιτικο-διπλωματικοί συσχετισμοί παρέμειναν εις βάρος των συμφερόντων της.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑ

The Syrian–Turkish relations before the crisis.

During the 80s and 90s, Damascus was actively supporting the PPK and the Kurdish secessionist movement, while doubting Turkish domination of the Hatay province. In 1998, after an intense forced diplomacy and a threat invasion by Ankara, the Syrian president Hafez al- Assad ceased his support to the Kurds and expelled the leader of PPK Abdullah Öcalan, which would have as a result the normalization and the gradual improvement of the relations between Syria and Turkey.

With the rise to power of AKP, Ankara invested in good political, military, economic and cultural relations with Syria and Bashar al- Assad, who succeeded his father in 2000 and with whom Erdoğan was feeling a special connection. The good relations between Turkey and Damascus ensured a cooperation against PKK, while in 2005, in the context of their bilateral relations, Assad supersede the Hatay issue and in 2008 he concluded an agreement on water resources.

A very important factor of the conciliation between the two countries was the fact that Turkey became a “trading state” with export economy, that had a rapid growth after 2001 and was seeking market access. The presence of powerful business grouping collaborating with the Chambers of Commerce of Southern Anatolia and pushing for a trade policy and closer relationships with the neighbouring countries had a grade importance on this matter as well.

Reform pressures on Assad (Spring 2011-Summer 2011)

During the first months of the Arab uprising, Turkey tried to persuade Assad not to make any violent actions but to make political, economic and social reforms to stay in power, as the investment in the Syrian regime that the Turkish government had made over the previous years and the relations with Syria’s supporters (Russia, Iran, etc.), which were affecting other strategic interests, were at stake. During March and August 2011, Davutoglu and other high- ranking officials repeatedly made trips to Damascus, while Erdogan was reassuring his international allies that Assad would cooperate. But this did not happen and the Turkish assurances, a result of the confidence of Erdogan and Davutoglu about their influence over Assad and their knowledge of Syria were discouraged, while the Turkish support for the regime angered Syrian protestors and the Arab public opinion, which was in favor for a change.

Support on moderate opposition policy (Summer 2011- Spring 2012)

Assad's intransigence led, at the beginning of summer, the Turkish government to an abrupt change of the initial policy direction, abandoning their ally and supporting the moderate opposition policy of Syria. At the beginning of June Erdogan started censuring Assad's unwillingness to cooperate. During the same month Ankara allowed the first large conference of the Syrian opposition in Antalya. On the 29th of July the government allowed the formation of the embryonic armed opposition, of the Free Syrian Army (FSA), in the province of Hatay and on the 23rd of August in Istanbul took place the first attempt to coordinate the exiled opposition in a single body, The Syrian National Council (SNC). In September 16th Erdogan urged Assad to resign, while on the 21st of September 2011 Ankara officially broke off diplomatic relations with Damascus.

Support for moderate armed opposition and attempt of averting Assad (Spring 2012- Autumn 2013)

Since the spring of 2012, the failure of the diplomatic initiatives to resolve the crisis and the escalation of violence in Syria led Ankara to change policy and actively support the armed opposition and the violent overthrow of the Syrian regime, while continuing to publicly support the SNC and a political resolution.

At the same time, during spring and autumn 2012 there was an intense escalation of cross-border violence between Turkey and Syria. In April, Syrian Armed Forces opened fire in Turkish territory while persecuting refugees, killing two civilians and injuring 18. In June, Syria fired a Turkish combat aircraft that violated, as it was claimed, the Syrian airspace, killing the two pilots, while in October Turkey returned the Syrian fire in Akçakale by bombing positions of the Syrian army, in order to deter Assad's forces from the borders. Turkey repeatedly threatened Damascus with military intervention with the aim of stopping the violent suppression of the rebels and the transfer of power by Assad, while the Turkish National Assembly- fearing the use of chemical weapons near or in Turkish territory by Syria- authorized Erdogan to develop Turkish armed forces abroad. However, Damascus did not quail in the Turkish threats and intimidating actions.

During the following period, Turkey's policy on Syria was adapted to the narrow margins imposed by the inability to achieve its objectives autonomously, while the situation within the territory was getting from worse to worst.

In order not to risk an unilateral intervention, Ankara tried to shift the burden of addressing these problems and overthrowing the Assad regime to the international community, with the Turkish leadership declaring repeatedly that it would be better to act in the framework of an internationally approved mission of NATO and requesting an NFZ (no-fly zone) south of the Turkish- Syrian border, which would serve as a refuge for Syrian refugees and as a protected base for opponent soldiers.

However, NATO was unwilling to intervene for various reasons. At the end of 2012, Ankara unsuccessfully sought a regional solution through a compromise of supporters and opponents of the Syrian regime. When that failed, Turkey continued to press for more active support by its allies especially in May 2013, when Erdogan announced the violation of Obama's "red line" by Damascus by using chemicals and asked the US for a military intervention. The US government refused an intervention and urged Ankara to support the US- Russian efforts for peace talks. However, the failure of the peace talks and, in particular, the attack with Sarin gas near Damascus in August 2013 that cost many lives, resulted in the resumption of Turkish appeals for an American intervention in Syria. Russia's diplomatic intervention, with the support of other international forces, eventually resulted in an agreement on the delivery of Assad's chemical arsenal. But while Ankara had officially welcomed the Russian initiative, they also continued to insist that the Syrian regime should pay for the attack, openly calling the US military to take action in order to change the regime, as Washington was only aiming at preventing a future use of the chemical arsenal and coercion of Assad in negotiations through a short air mission.

Along with the attempts to shift the Syrian crisis into the international community, Ankara had also begun to address the major security threat that had arisen from it: the Kurdish question. In return of not participating in the uprising, the Assad regime had made several concessions to the Kurds by suspending the exile of the leader of PYD (Syrian offshoot branch of PKK), the free operation of the organization, the recruitment of soldiers and the undertaking to command Kurdish regions of Syria. The autonomy of the Syrian Kurds was a strategic nightmare for Turkey, as their empowerment- PYD's in particular- would reinforce the requests for autonomy of Turkey's own Kurdish minority. It also gave a more strategic role to PKK, allowing cross-border attacks and leading to an escalation of its armed attack on Turkish territory alongside the Syrian civil war.

After failing to convince the PYD to cooperate with the anti-regime opposition, Ankara tried to weaken the party by following a two-pronged strategy. First, taking advantage of the intra-Kurdish conflicts, Turkey cooperated with the pro-Turkish government of the PDK in Iraqi Kurdistan (KRG), which supported the Kurdish National Council (KNC)- the main rival of the PYD within Syrian Kurdistan (Rojava) – and closed their common borders to prevent the movement of citizens and soldiers from and to Rojava. Then, they started talks with Abdullah Öcalan trying to end the thirty-year conflict with the PKK within the country and to avoid further escalation of conflicts that would lead Turkey into a politically damaging and bipartisan conflict.

The talks ended in an agreement on a ceasefire and withdrawal of PKK from Turkey in spring 2013. In July 2013 high ranking Turkish officials met with the leader of PYD, Salem Muslim, in an effort to come to terms and convince the Kurds, who had been gaining ground, to cooperate with the Syrian opposition. The negotiations with the PKK and the PYD did not lead anywhere and since the Turkish government was

busy with other internal problems after the mid-year, the Kurdish question did not made any significant progress.

Turkey also continued to strengthen the FSA and facilitate the entry of dissident soldiers in Syria, which had become even more important for Turkey as a potential counterbalance to the PYD. Ankara was training and equipping rebels while allowing third countries to support, fund and equip them on its territory, as well as allowing Syrian soldiers to use several refugee camps and Turkish border cities for rest, recovery and purchase of supplies. But because the “moderate” opposition groups had been gradually losing ground and power, Ankara intensified its cooperation with extremist (Islamist/ jihadist) organizations as they seemed more powerful and capable of confronting Assad and the Kurds. The Turkish government treated foreign soldiers and jihadists as a potential threat, but a secondary one in comparison with Assad, and believed that after the overthrow of the regime, which was considered to be the primary cause of rebels’ radicalization, the extremists would lose their legitimacy and they would be driven off by the moderate opposition. So, Turkey facilitate the entry of extremist soldiers in Syria, provided them with medical care, weapons of war and munitions and supported them on the battlefield. As a result, the biggest jihadist organizations (ISIL, HASI, JN) had significantly strengthened and they occupied large areas and border towns in northern Syria.

Partial removal from the extremists, strengthening of the moderate members and support for mutual extermination of the Kurds- ISIL (Autumn 2013- Winter 2015)

The course of events in the territory led to yet another change in the direction of Turkish policy in early autumn 2013, as ISIL have been advancing on and marking significant successes, such as the conquest of Azaz on the border with Turkey. The strong presence of jihadists at the borders of NATO and the possibility of cross-border attacks had alarmed Washington and other governments, which pressed Ankara even more to stop supporting them, while the Turkish population had also begun to worry about the power of extremists. The pressure coming from the outside and the Turkish concerns together with the more active involvement of the United States in the equipment and training of moderate rebels had as a result the “modification” of the previous Turkish policy, aiming at strengthening the moderate members and at the parallel isolation of some extremists- mainly the ISIL. Thus, over the next few months Ankara had toned down the rhetoric against Assad, had denounced al- Qaeda related groups operating in Syria while trying to persuade some of them to join the moderate opposition, had strengthened border controls at the borders with Syria, had bombed ISIL positions, and had also ceased direct military support for the PYD fighting groups. As a result, the FSA had gradually regained some territories from the ISIL, while the Kurds, during the last months of 2013 had also made a series of important victories which led to the announcement of the

formation of an autonomous transitional government in the areas that were under their control.

However, Turkey did not suspend the relations with extremist rebels, but moderated them so that to be both acceptable to their allies and also favorable to the Turkish plan of regime change and confronting of the Kurds in Syria.

Meanwhile, Turkey, which had closed the borders with Rojava, was trying to maintain the ongoing conflicts between PYD and ISIL, by helping the jihadists and having relations with the Kurds, in order to preserve the status quo: a PYD strong enough to repel ISIL's attacks but not able to defeat it and remove it. So the two enemies of Turkey would remain locked in a battle that was weakening both of them without changing the balance of power and that was benefiting Ankara.

Mosul's occupation by ISIL at the beginning of June 2014 raised Turkey's concerns about the strengthening of the jihadists, as the KRG, where Turkey had major economic interests, and Barzani's power, a precious ally in the Turkish attempt of marginalization of the PKK, were being threatened, but this was not enough to change the Turkish policy. Having no reason to involve in conflicts – since the US assumed the protection of the KRG- and since Assad's overthrow failed, Ankara also refused to participate in the military operations at the newly formed US coalition against ISIL. At the same time, however, Ankara turned a blind eye to the movement of the Kurdish soldiers from Turkey to Syria and Iraq, aiming at strengthening the KRG and at the same time weakening the PKK within it, as well as temporarily strengthening the PYD to better hold out against the powerful ISIL, which was now threatening Kobani.

The siege of this city was another case of parallel support of Ankara in Kurds and ISIL aiming at weakening both of them and exploiting the conflict dynamics in Syria to force PYD into retreats. Turkey kept the area along Rojava closed, while having the rest of the borders with Syria open, preventing the provision of help to the besieged ones and at the same time, facilitating the Jihadists in various ways, while remaining aloof from the conflicts, despite the presence of Turkish military forces just hundreds of meters from the battle fields. Ankara was not negative about ISIL conquering the city, as it would weaken the PKK, and by not taking any action the pressure would be on PYD, reinforcing Turkey's negotiating position against it, despite that being dangerous for the peace talks with the PKK. So when the leader of PYD visited the Turkish capital during the siege to ask for help, the Turks reiterated the demands they had raised the previous summer: to discontinue relations with the Assad regime, to stop the plans for autonomy, to move away from the PKK and to integrate their forces with those of the FSA. It is clear that these demands reflected Ankara's opinion about the rise of ISIL being a consequence of Assad's stay and about the change of the regime being the priority. These demands also indicate Ankara's overarching objective, which was the strengthening of moderate rebels and the unification of the

opposition in order to prevent the presence of autonomous Kurdish pockets and to ensure the territorial unit of Syria at the post-Assad era.

However, the Turkish strategy failed, as the strong resistance of the Kurds during the siege raised their image internationally and brought off PYD as a US ally in the battle against ISIL. The fact that ISIL was a threat for both KRG and PYD/PKK led them to overcome their differences and work together, while Ankara's support in Jihadists enraged their allies, which increased their pressure on the country.

Rapprochement of extremists, effort to repulse the Kurds and collaboration with the US to confront ISIL (winter 2015-today)

The Kurdish victory in Kobani (with the help of USA) alarmed Turkey, which was watching its allies approaching their strategic enemy, criticizing Turkey intensely for the relations with the Jihadists and pushing them to participate in the coalition against ISIL. Thus, from the beginning of 2015, Ankara had adjusted its policy to a certain extent according to their requests but did not convince the West that Ankara- ISIL ties had actually been interrupted. In addition, in an effort to improve relations with the US and increase influence on American politics, Ankara agreed in February 2015 to train and equip 2,000 FSA soldiers on Turkish territory within the framework of the US program of training Syrian moderates for the fight against ISIL. Despite the initial agreement, however, the program encountered many problems and delays from the very beginning, as the US and Turkey had remained divided on the primary strategic goal, with the Americans focusing on ISIL and the Turks on Assad. As America was refusing to meet the Turkish demands, Ankara did not allow the use of Incirlik's base for ISIL air strikes and continued to just equip and train the soldiers, to exchange information and to guard their borders.

As for ISIL, Turkish concerns about its presence were intensified despite the continued relation between them. Until that time, ISIL had been avoiding actions of hostilities against Turkey, not wanting to open an additional front with a powerful enemy, who also controlled the cross-border flow of soldiers and supplies. However ISIL's defeat at Kobani and the advance of the Kurds into Tell Abyad and Jarablus had changed the balance in the territory and could lead to erratic, revengeful reactions even against the Turks. In addition, Ankara's decision to limit the crossing of soldiers and the smuggling across its borders, and to participate in the training of soldiers with the stated goal of fighting the organization, effectively brought the country into direct conflict with ISIL.

Despite collaborating with the US in support of moderate rebels, Turkey had again escalated their support for extremist Islamic organizations.

Meanwhile, in Syria, the Kurds were marching against ISIL having Washington's growing support, who considered them the most credible allied force in the battle against Jihadists. The seizure of Tell Abyad by PYD in June 2015 had as a result the territorial consolidation of the Kurdish autonomous cantons, Jazira and Kobani, and the Kurdish control of almost all of the Turkish- Syrian borders. The ensuing strengthening of PYD and the viability of Rojava as an autonomous entity was a major security threat to Ankara, who feared that the PKK would benefit from the creation of a de facto Kurdish state in Syria. In addition, the Kurds were now threatening to advance westward to Euphrates River and to occupy the area between the Kurdish cantons, Kobani and Afrin, which were mostly under the control of ISIL. The seizure of "Azaz- Jarablus corridor" by PYD would result in the unification of all the Kurdish cantons and the creation of a territorially compact and hostile to Turkey entity almost along the length of its southern borders. In a short term that would stop the communication and supply of the supported by Turkey rebels in northern Syria, while in the long term it would be the core of a future Kurdish state or federal state, providing a base for the PKK, limiting the Turkish access to Syria, and making possible the transportation of oil from Iraqi Kurdistan to the Mediterranean without Turkish mediation.

In an effort to avoid the Kurdish occupation of the "Azaz- Jarablus corridor", the Turkish leadership tried to deter the PYD. They declared that they would never allow the creation of a new state on the country's southern borders and that the advance of PYD to the west of the Euphrates River constituted a "red line" for them. They also implied that they were planning a unilateral military intervention and the implementation of a NFZ in the region, a plan to which the military leadership, the public opinion and their allies were opposed. As the unilateral application of its preferred policy failed, Turkey turned to the US using the Incirlik base as a negotiating paper. The Turkish policy was partially successful and at the end of July 2015, in exchange for the authorization for use of the base for air strikes against ISIL, Washington stopped providing aviation support to PYD's advancing forces and urged the Kurds not to violate Turkey's red line. In addition, although they refused to formally apply the NFZ requested by Ankara, the US agreed to create a "safety zone" in the same area, from which the ISIL would be expelled and which would be controlled by rebels supported by Turkey with the help of the US. At the same time, Turkey announced its own operations against ISIL, a decision which was justified as a reaction to ISIL's attack in Suruc and against Turkish soldiers, although, these operations served mainly domestic political considerations- in fact the overwhelming majority of the Turkish attacks had as an aim the forces and bases of the PKK and PYD in northern Iraq and northern Syria. Considering the US tolerance, Turkey did not hesitate to bombard the Kurds again when PYD forces tried to pass the Euphrates River.

However, Turkish (and American) plans were turned back a few weeks later, when in September Russia decided to get involved directly in favor of the Assad regime,

which was steadily losing ground by the Turkey- supported rebels. Moscow's intervention was extremely damaging to Turkish interests. First of all the Russia attacks were directed primarily against the groups supported by Ankara, weakening them and allowing the regime forces to recapture some territory. Secondly, the presence of Russian aircraft and air defense systems in northern Syria made the implementation of an official or unofficial NFZ impossible. Russia also cooperated with PYD and supplied the Kurds with equipment, and lastly the Russian aircrafts were constantly proceeding to acts of intimidation towards Turkey by violating its airspace and harassing its aircrafts.

NATO did want a direct confrontation with Russia, so it confined to feeble declarations about respecting the Turkish borders, while calling for mutual easing of tension. Ankara was almost excluded from the Syrian chessboard, due to the presence of a superior hostile force, and could not do anything but stay on the margins, not having the possibility of an actual reaction as the established forces, with the support from Russia, were advancing and were making significant victories against Turkey's weakened allies, gradually cutting off its access to them, sending new waves of refugees to its borders and bringing Assad closer to final domination. At the same time, the weakening of the rest of the opponents made the Kurds seem as the only option the US had to deal with ISIL on the ground, which resulted to the strengthening of their cooperation to a level where they supported the expansion of the PYD to the west of the Euphrates River.

The fact that Ankara's "red line" was being violated as well as the huge American support on the strengthening and expansion of the Kurds, led Ankara to adopt a very aggressive policy towards the Kurds since the beginning of 2016, which was threatening the peace talks that were being organized during that period of time. The Turkish government threatened to boycott the peace talks if the Kurdish representatives were involved, although its allies on the ground were seeking the cessation of hostilities. Turkey also bombed positions of the PYD and threatened with military intervention, which would have been extremely risky for many reasons. Finally, they urged the US to choose between PYD and Washington, in an effort to push Washington to change its policy towards the Kurds. Despite the intense efforts, apart from the exclusion of the PYD from the 3rd round of talks in Geneva, Ankara's policy yielded insignificant gains, and both the situation on the ground and the political- diplomatic relations continued being against the country's interests.

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ

Μέσω της εκπόνησης της πτυχιακής εργασίας ο φοιτητής, καλείται να αποδείξει ότι έχει την ικανότητα να αξιοποιήσει τις γνώσεις και τις δεξιότητες που έχει αναπτύξει κατά τη διάρκεια των σπουδών του, τόσο σε θεωρητικό όσο και σε ερευνητικό επίπεδο, μαθαίνοντας να λειτουργεί και να εργάζεται μεθοδικά και χρησιμοποιώντας συνδυαστική σκέψη, προκειμένου να φέρει σε πέρας την εργασία του. Επιπλέον, παρέχεται στο φοιτητή η δυνατότητα να διερευνήσει σε βάθος ένα θέμα που τον ενδιαφέρει, εφαρμόζοντας αυστηρή, συστηματική και επιστημονική προσέγγιση.

Ξεκινώντας, σκόπιμο είναι να δοθεί ένας ορισμός για τη μετάφραση. Σύμφωνα με Φ. Μπατσαλιά και Ε. Σελλά-Μάζη, οι οποίες έχουν αφιερώσει δεκάδες σελίδες στον ορισμό της έννοιας της μετάφρασης, μετάφραση είναι «η μετάβαση από το επίπεδο ομιλίας της γλώσσα-πηγής στο επίπεδο ομιλίας της γλώσσας-στόχου, μέσω σύγκρισης μεταφραζόμενης και μεταφράζουσας γλώσσας».

Γενικότερα όμως έχουν διατυπωθεί πολλές απόψεις για τη φύση της μετάφρασης, όπως επίσης πολλοί θεωρητικοί έχουν δώσει τους δικούς τους ορισμούς για τη μεταφραστική διαδικασία. Σημαντική κρίνεται η αναφορά στον λίγο πιο αναλυτικό ορισμό που έχει δώσει ο Γ. Κεντρωτής (1996:117) για τη μετάφραση και που σύμφωνα με αυτόν, «μετάφραση είναι γενικώς η μεταφορά ενός μηνύματος από τη γλώσσα αφετηρίας στη γλώσσα αφίξεως ή, πιο αναλυτικά, η μεταφορά ενός σταθερά συγκεκριμένου και, ως εκ τούτου, μονίμως προσφερόμενου ή κατ'άρεσκειαν επαναλαμβανομένου κειμένου, που έχει συνταχθεί σύμφωνα με τους κανόνες της γλώσσας αφετηρίας, από τη γλώσσα αφετηρίας στη γλώσσα αφίξεως, και δη σε ένα κείμενο, που α) συντάσσεται σύμφωνα με τους κανόνες της γλώσσας αφίξεως, β) διατηρεί το νόημα του πρωτοτύπου και γ) ανά πάσα στιγμή μπορεί να ελεγχτεί ως προς τη σταθερότητα του και να διορθωθεί».

Μεταφράζω λοιπόν σημαίνει εκφράζω – με τη μορφή γραπτών μηνυμάτων-πληροφορίες μεταξύ ετερόγλωσσων ομιλητών. Οι πληροφορίες αυτές εντάσσονται σε γλωσσικά σημεία, ή αλλιώς κείμενα, τα οποία εξυπηρετούν διάφορους σκοπούς. Δεν ανήκουν όλα τα κείμενα στην ίδια κατηγορία και δεν έχουν συνταχθεί για να εξυπηρετούν όλα τον ίδιο επικοινωνιακό στόχο. Τα κείμενα οργανώνονται σε κειμενικά είδη, δηλαδή, σε συστηματικές συσχετίσεις εκφραστικών και οργανωτικών στοιχείων με λειτουργίες και στοιχεία περιεχομένου, με βάση τον ρόλο που καλούνται να διαδραματίσουν στο κοινωνικό και πολιτισμικό τους περιβάλλον (Γεωργακοπούλου & Γούτσος 1999, σελ. 63).

Τα διάφορα κειμενικά είδη έχουν συγκεκριμένο θεματικό περιεχόμενο, ιδιαίτερες συμβάσεις σύνταξης, ύφος και δομή. Η αναγνώριση του κειμενικού είδους από τον μεταφραστή είναι απαραίτητη και συμβάλλει θετικά στο μεταφραστικό αποτέλεσμα, αφού βοηθάει τον μεταφραστή να κατανοήσει την δομή, το ύφος και την γλώσσα που θα πρέπει να χρησιμοποιήσει για να δημιουργήσει το κείμενο στόχο (ΚΣ) λαμβάνοντας υπόψιν και το πολιτισμικό περιβάλλον στο οποίο ανήκει το ΚΣ.

Σύμφωνα με τον Trosborg (1997:17) η μη επαρκής γνώση σχετικά με το κειμενικό είδος, τις επικοινωνιακές του λειτουργίες και τον πολιτισμό υποδοχής ενδέχεται να οδηγήσει σε διαστρεβλωμένες και προβληματικές μεταφράσεις.

Όσον αφορά την τυποποίηση των κειμενικών ειδών, η γερμανίδα μεταφρασεολόγος Katharina Reiss σημείωσε μία από τις σημαντικότερες προσπάθειες τυποποίησής τους στον χώρο της μετάφρασης. Θεωρώντας την κλασική διάκριση μεταξύ χρηστικών (pragmatic text) και λογοτεχνικών κειμένων μη ικανοποιητική, προτείνει μια νέα τυπολογία κειμένων, η οποία βασίζεται στην κατηγοριοποίηση του Karl Bulher για τις τρεις λειτουργίες του γλωσσικού σημείου (απεικόνιση, έκφραση και έκκληση), ενώ λαμβάνει υπόψιν τις αντίστοιχες διαστάσεις της γλώσσας (λογική, αισθητική, διαλογική). Έτσι, τα κείμενα διακρίνονται σε:

- Πληροφοριακά (informative text)
- Εκφραστικά (expressive text) και
- Προτρεπτικά κείμενα (operative text)

Ο επικοινωνιακός στόχος των πληροφοριακών κειμένων είναι η μετάδοση μιας πληροφορίας ή η ενημέρωση πάνω σε ένα θέμα με περιεκτικό, αξιόπιστο και πλήρη τρόπο. Πρόκειται, δηλαδή, για κείμενα που εστιάζουν στο περιεχόμενο και κυρίαρχη γλωσσική λειτουργία τους είναι η αναπαράσταση γεγονότων ή δεδομένων.

Με βάση όλα τα παραπάνω το προς μετάφραση κείμενο ανήκει στην κατηγορία των πληροφοριακών κειμένων. Αναφέρεται στην Συριακή Κρίση και στον ρόλο που είχε η Τουρκία σε σχέση με αυτή. Περιγράφει με απλό και περιεκτικό τρόπο την αρχή και την κλιμάκωση της Κρίσης χωρίζοντας τα γεγονότα ανά περιόδους (πχ άνοιξη-καλοκαίρι 2016) προκειμένου να διευκολύνει το αναγνωστικό κοινό να κατανοήσει το χρονοδιάγραμμα. Σκοπός, δηλαδή, είναι να ενημερώσει το αναγνωστικό κοινό σχετικά με την κατάσταση που επικρατούσε στην Τουρκία πριν και κατά την διάρκεια της κρίσης, την εξωτερική και εσωτερική πολιτική του κυβερνόντος κόμματος της Τουρκίας, την τουρκική πολιτική σχετικά με τους εξτρεμιστές και τις σχέσεις της με την Αμερική και την Ρωσία. Τα γεγονότα καταγράφονται στεγνά χωρίς κανένα σχόλιο από τον κειμενογράφο, ο οποίος χρησιμοποιεί απλή και εύκολη γλώσσα. Το μοναδικό σημείο που ίσως δυσκολέψει τον αναγνώστη είναι κάποια ακρωνύμια που εμφανίζονται σε όλη την έκταση του κειμένου και τα οποία αποτελούν κυρίως τις επωνυμίες των κομμάτων που εμφανίζονται στην τουρκική πολιτική σκηνή. Για τον λόγο αυτό παρατίθεται στο τέλος του σχολιασμού γλωσσάρι με τα συγκεκριμένα ακρωνύμια.

ΙΣΟΔΥΝΑΜΙΑ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Ο γλωσσολόγος Γιουτζίν Νίντα, επηρεασμένος από τις ιδιαιτερότητες που προκύπτουν από την μετάφραση της Βίβλου, αναφέρει πως η μετάφραση θα πρέπει να στοχεύει στην παραγωγή ενός ισοδύναμου αποτελέσματος με το πρωτότυπο κείμενο. Διακρίνει δύο τύπους ισοδυναμίας, την τυπική ισοδυναμία (formal equivalence) και την δυναμική ισοδυναμία (dynamic equivalence).

Κατά την πρώτη η προσοχή δίνεται στο κείμενο πηγή του οποίου η μορφή διατηρείται στο έπακρο, ενώ η δεύτερη επικεντρώνεται στον κοινό- στόχο. Η μορφική ισοδυναμία « εστιάζεται στο μήνυμα αυτό καθαυτό, τόσο στη μορφή του όσο και στο περιεχόμενό του. Το μήνυμα στη γλώσσα του δέκτη πρέπει να συμφωνεί όσο το δυνατόν περισσότερο με τα διάφορα στοιχεία που έχει στη γλώσσα πηγή» (Nida 1964, σελ. 159). Οι υπομνηματισμένες μεταφράσεις είναι το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτού του είδους μετάφρασης, οι οποίες προσπαθούν να προσεγγίσουν τη δομή του κειμένου πηγή όσο το δυνατόν περισσότερο και συνήθως συνοδεύονται από υποσημειώσεις, οι οποίες αναδεικνύουν τις ιδιαιτερότητες της γλώσσας- πηγής και του πολιτισμού- πηγής. Αντίθετα, η δυναμική ισοδυναμία βασίζεται σε αυτό που ο Nida αποκαλεί *η αρχή του ισοδύναμου αποτελέσματος* σύμφωνα με την οποία « η σχέση ανάμεσα στον δέκτη και το μήνυμα πρέπει να είναι ουσιαστικά η ίδια με αυτή που υπάρχει ανάμεσα στον αρχικό δέκτη και στο μήνυμα» (Nida 1964, σελ. 159). Το μεταφρασμένο μήνυμα πρέπει να είναι προσαρμοσμένο στις γλωσσικές συνήθειες και τις πολιτισμικές παραμέτρους του δέκτη και να έχει στόχο την *πλήρη φυσικότητα της έκφρασης*. Στόχος της δυναμικής ισοδυναμίας είναι η επίτευξη « του πλησιέστερου φυσικού ισοδύναμου με το μήνυμα της γλώσσας πηγής» (Nida 1964, σελ. 166). Έτσι, κρίνεται απαραίτητη η προσαρμογή του λεξιλογίου, της γραμματικής και των πολιτισμικά φορτισμένων αναφορών για να επιτευχθεί ένας φυσικός και ρέων λόγος.

Προκειμένου να εξεταστεί το κείμενο πηγή και , κατ'έκταση να γίνουν κατανοητές και οι μικρές αλλαγές που έγιναν κατά την δημιουργία του μεταφράσματος, πέρα από το κειμενικό είδος στο οποίο ανήκει το προς μετάφραση κείμενο θα πρέπει να αναφερθούν και κάποια χαρακτηριστικά σχετικά με την γλώσσα.

Γλώσσα και μετάφραση είναι σε στενή σχέση μεταξύ τους, αφού η μετάφραση είναι ένα κατεξοχήν γλωσσικό εγχείρημα που προκύπτει από την επαφή δύο γλωσσών. Φυσικά, όπως αναφέρθηκε και νωρίτερα, είναι και άλλοι οι παράγοντες που βοηθούν στην παραγωγή του τελικού αποτελέσματος, δηλαδή του μεταφράσματος, όπως είναι το πολιτισμικό πλαίσιο, και οι οποίοι εκφράζονται μέσα από την γλώσσα.

Ξεκινώντας με το κείμενο πηγή παρατηρούμε αρχικά ότι ο λόγος είναι απλός και κατανοητός από το ευρύ κοινό, αφού στόχος είναι η ενημέρωσή του. Στην ελληνική γλώσσα, και πιο συγκεκριμένα στον γραπτό λόγο, παρατηρείται έντονα το φαινόμενο του μακροπεριόδου λόγου, υπάρχουν δηλαδή μεγάλες προτάσεις, οι οποίες αποτελούνται από μία κύρια πρόταση και πολλές δευτερεύουσες προτάσεις. Αντίθετα, στην αγγλική γλώσσα, την γλώσσα του μεταφράσματος, οι προτάσεις είναι συνήθως μικρότερες και αποτελούνται από μία κύρια και μία ή δύο δευτερεύουσες προτάσεις. Έτσι, ακολουθώντας τις υποδείξεις της γλώσσας, κατά την δημιουργία του μεταφράσματος προέκυψαν αλλαγές, οι οποίες κατατάσσονται στο φάσμα του συντακτικού.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ: « Σημαντικό ρόλο στην συμφιλίωση των δύο χωρών έπαιξε η μετατροπή της Τουρκίας σε 'εμπορικό κράτος' με εξαγωγική οικονομία, η οποία

αναπτύχθηκε ραγδαία μετά το 2001 και επιζητούσε αγορές, καθώς και η εμφάνιση ισχυρών επιχειρηματικών ομάδων που μαζί με τα εμπορικά επιμελητήρια της νότιας Ανατολίας πίεζαν για μια πολιτική εμπορίου και στενότερων σχέσεων με τις γειτονικές χώρες». →

«A very important factor of the conciliation between the two countries was the fact that Turkey became a “trading state” with export economy, that had a rapid growth after 2001 and was seeking market access. The presence of powerful business grouping collaborating with the Chambers of Commerce of Southern Anatolia and pushing for a trade policy and closer relationships with the neighbouring countries had a great importance on this matter as well».

Ο μακροπερίοδος ή μικροπερίοδος λόγος έχουν και υφολογικό ενδιαφέρον, εκτός από συντακτικό. Ο μακροπερίοδος λόγος χρησιμοποιείται για να εκφράσει σύνθετες συλλογιστικές πορείες, προσδίδει σοβαρότητα και επισημότητα στο ύφος του συγγραφέα, ενώ παράλληλα υποδεικνύει άριστη γνώση και χρήση της γλώσσας από την πλευρά του γράφοντος. Από την άλλη, ο μικροπερίοδος λόγος προσφέρει αμεσότητα, οικειότητα και προφορικότητα στον γραπτό λόγο, καθώς συμβάλλει και στην σαφήνεια του μηνύματος.

ΓΛΩΣΣΑΡΙ

Όπως προαναφέρθηκε το κείμενο δεν περιέχει κάποια ειδική ορολογία, παρόλα αυτά υπάρχουν κάποιοι όροι, κυρίως ακρωνύμια, τα οποία ίσως και να μην είναι γνωστά στο ευρύ κοινό που δεν ασχολείται με την πολιτική κατάσταση στην Τουρκία.

Κάπου εδώ είναι χρήσιμο, νομίζω να γίνει αναφορά των ορισμών «ορολογία» και «όρος», έτσι ώστε να γίνει κατανοητή η διαφορά τους. Σύμφωνα με τον κ. Κεραμίδα λοιπόν, όρος θεωρείται ένα όνομα με το οποίο δηλώνεται μια έννοια σε μία ή περισσότερες γλώσσες. Χαρακτηρίζεται από τη μορφή που διακρίνεται σε εσωτερική και εξωτερική. Η εξωτερική είναι η διάταξη των φθόγγων ή των φωνημάτων που αποτελούν τον όρο, ενώ η εσωτερική μορφή ταυτίζεται με την κυριολεκτική σημασία του.

Ορολογία ονομάζεται ένα σύνολο παρασημάνσεων που ανήκει σε μία ειδική γλώσσα, ασχολείται με τις γλώσσες ως εννοιολογικό σύστημα και σχετίζεται σε μεγάλο βαθμό με τη σημασιολογία. Χρησιμοποιείται για την περιγραφή ενός συγκεκριμένου τομέα πχ γλωσσολογία, πληροφορική κτλ, καθώς και για την περιγραφή των μεθόδων συλλογής, διάδοσης και τυποποίησης των όρων.

Τέλος, στο τέλος της ενότητας του σχολιασμού παραθέτω και ένα “γλωσσάρι ακρωνυμίων”, έτσι ώστε να βοηθήσω στην πλήρη κατανόηση του κειμένου.

- AKP (Adalet ve Kalkinma Partisi): Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης, μετριοπαθές ισλαμιστικό κόμμα στην Τουρκία, κυβερνόν από το 2002 μέχρι και σήμερα.
- PKK (Partiya Karkerên Kurdistanê): Εργατικό Κόμμα του Κουρδιστάν, ένοπλη πολιτική οργάνωση βασισμένη στη νοτιοανατολική Τουρκία και το Ιρακινό Κουρδιστάν, με στόχο την εξασφάλιση δικαιωμάτων για τους Κούρδους της Τουρκίας και την αυτονομία του Τουρκικού Κουρδιστάν.
- NFZ (no-fly zone): Ζώνη Απαγόρευσης Πτήσεων, μια καθορισμένη περιοχή πάνω από την οποία δεν μπορούν να πετάξουν αεροσκάφη χωρίς τον κίνδυνο αναχαίτισης ή κατάρριψης , ειδικά κατά τη διάρκεια μιας σύγκρουσης.
- PYD (Partiya Yekîtiya Demokrat): Κόμμα Δημοκρατικής Ενότητας, κουρδικό πολιτικό κόμμα στη Συρία ιδεολογικά συγγενές με το PKK, και κύρια πολιτική/στρατιωτική δύναμη στο Συριακό Κουρδιστάν από το 2012.
- PDK (Partiya Demokrat a Kurdistanê): Δημοκρατικό Κόμμα του Κουρδιστάν, μεγαλύτερη πολιτική δύναμη και συγκυβερνόν κόμμα της KRG, όπου ανήκει και ο πρόεδρος της, Massoud Barzani.
- KRG (Kurdish Regional Government): Περιφερειακή Διοίκηση του Κουρδιστάν, το κυβερνών σώμα της ομόσπονδης περιφέρειας του Ιρακινού Κουρδιστάν στο βόρειο Ιράκ.

- KNC (Kurdish National Council): Κουρδικό Εθνικό Συμβούλιο, κουρδική πολιτική οργάνωση-ομπρέλα στη Συρία, που δημιουργήθηκε υπό την αιγίδα του Massoud Barzani, και αντίπαλος του PYD.
- Free Syrian Army (FSA): οργάνωση-ομπρέλα αποτελούμενη από ένοπλες ομάδες της μετριοπαθούς (κυρίως) συριακής αντιπολίτευσης.
- ISIL (Islamic State of Iraq and the Levant): τρομοκρατική οργάνωση με εξαιρετικά ακραία ισλαμιστική ιδεολογία, που ξεκίνησε ως τμήμα της ένοπλης συριακής αντιπολίτευσης και εξελίχθηκε σε πρωτο-κρατίδιο στα εδάφη της ανατολικής Συρίας και του δυτικού Ιράκ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Με την παρούσα εργασία επιχειρήθηκε η μετάφραση του κειμένου «Ο ρόλος της Τουρκίας στην Συριακή Κρίση. Βασικοί παράγοντες διαμόρφωσης, παράμετροι και συνέπειες της τουρκικής πολιτικής προς την Συρία από το 2011 μέχρι σήμερα» και έπειτα έγινε αναφορά στον όρο της μετάφρασης καθώς και σε θεωρητικά πεδία που βοήθησαν στην ανάλυση του κειμένου, και κατ'επέκταση στην καλύτερη κατανόησή του, προκειμένου να επιτευχθεί το καλύτερο δυνατό μεταφραστικό αποτέλεσμα.

Όπως έχει ήδη αναφερθεί το κείμενο δεν διέπεται από κάποια ειδική ορολογία. Το κύριο ζήτημα ήταν να διατηρηθεί το ύφος του κειμένου κατά την μεταφραστική διαδικασία αυτούσιο στα αγγλικά. Αυτός είναι και ο λόγος που κρίθηκε σημαντικό να γίνει αναγνώριση του κειμενικού είδους στο οποίο ανήκει το κείμενο και έπειτα, διατηρώντας τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της γλώσσας στόχου, να μεταφερθεί το μήνυμα διατηρώντας το ίδιο ενημερωτικό, απλό ύφος στα αγγλικά. Αξίζει να σημειωθεί ότι το μετάφρασμα παρόλο που δεν συντάχθηκε στην μητρική μου γλώσσα δεν είχε κάποιες ιδιαίτερες δυσκολίες. Αντίθετα, διατέθηκε αρκετός χρόνος προκειμένου να γίνει πλήρως κατανοητό το κείμενο πηγή, τα γεγονότα που αναφέρονται και γενικότερα η όλη πολιτική κατάσταση της Τουρκίας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΕΝΤΡΩΤΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ, Θεωρία και πράξη της μετάφρασης. Αθήνα εκδόσεις Δίαυλος, 1996.

ΚΕΡΑΜΙΔΑΣ Γ. ΣΩΤΗΡΙΟΣ, Ζητήματα Ορολογίας στην Τεχνική Μετάφραση, Αθήνα, εκδόσεις Δίαυλος, 2015.

ΝΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΔΡΟΣΟΥ ΤΩΝΙΑ, Περί Ισοδυναμίας στη μετάφραση, εκδόσεις University Studio Press, Θεσσαλονίκη, 2001.

Γ. ΜΠΑΜΠΙΝΩΤΗ, Λεξικό της Νέας Ελληνικής Γλώσσας, Κέντρο Λεξικολογίας, 1998.

ΛΕΞΙΚΑ ΡΙΖΟΥ, Ελληνοαγγλικό Λεξικό, Εκδόσεις Γιάννη Ρίζου, 2004.

ΛΕΞΙΚΑ ΡΙΖΟΥ, Αγγλοελληνικό Λεξικό, Εκδόσεις Γιάννη Ρίζου, 2004.

<http://www.idis.gr> (τελευταία σύνδεση 22/8/2020)

<http://alexgger.blogspot.com> (τελευταία σύνδεση 22/8/2020)

<http://www.krassanakis.gr> (τελευταία σύνδεση 22/8/2020)

<https://repository.kallipos.gr> (τελευταία σύνδεση 22/8/2020)

<https://www.linguee.com> (τελευταία σύνδεση 22/8/2020)

<https://iate.europa.eu> (τελευταία σύνδεση 22/8/2020)

<https://dictionary.cambridge.org> (τελευταία σύνδεση 22/8/2020)

<https://el.glosbe.com> (τελευταία σύνδεση 22/8/2020)